

PŘIJÍMEJTE JEDEŇ DRUHÉHO

O jednotě a různosti v Církví bratrské

„Přijímejte se navzájem, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás,“ vyzývá apoštol římské křesťany (Ř 15,7). Na základě víry totiž zaujímali rozdílné postoje ohledně jídelníčku či svátečního kalendáře; a pro rozdílné postoje odsuzovali jeden druhého. Všichni se však hlásili ke Kristu, vždyť pro všechny Kristus zemřel a z mrtvých vstal. Proto apoštol věřícím píše, že se nemají vzájemně soudit, nýbrž mají pro druhé doufat v to nejlepší a vycházet si vstříc. Osobní přesvědčení každého má zůstat tím, čím je – osobním přesvědčením před Pánem; a bratr má zůstat bratrem – kterého přijímám za svého, jako Kristus nás všechny přijal za své (Ř 14).

Také Církev bratrská se může jevit jako poněkud nesourodé společenství. Naše sbory se jeden od druhého liší v bohoslužebných formách, ve způsobech sborové či misijní služby, v některých projevech zbožnosti nebo teologických důzazech. Podobně jednotlivé rodiny, kazatelé a členové žijí svou víru leckdy rozdílně. A přece se hlásíme k jednomu Kristu! A chceme patřit i k sobě navzájem, jak vyjadřujeme jednotou církevního zřízení (Rady, konference) a dokumentů (vyznání víry, duchovních zásad, řádu správy). Taková jednota jistě není samozřejmostí! Někdy ji vděčně prožíváme jako Boží dar, jindy ji musíme hledat, někdy snášet. Někomu se dokonce může zdát, že je výsledkem teologické lenivosti. Ale tak tomu není. Chceme soudružnost zachovávat při plném vědomí, že nás spojuje Kristus a jeho Duch; a že nás spojuje právě v našich rozdílnostech. Například:

- Třebaže se neshodneme na všech detailech výkladu či aplikace Bible, svorně věříme, že **Bible** je Písmo svaté: Že je knihou Bohem oddělenou od jiných knih, zdrojem a kritériem našeho zvěstování, pramenem víry a důvěryhodným světlem na cestu. Věříme, že je slovem Božím k nám a živnou půdou jednoty, rozhovoru i rozmanitosti mezi námi. Naopak nevěříme, že bychom se v církvi bez Bible obešli, ani že sekulární společnost už nepotřebuje slyšet hlas biblického zákona a evangelia.
- Jakkoli tajemství **Boží existence** přesahují schopnosti lidského rozumu, citu a imaginace; a jakkoli naše mluvení o Bohu odráží i osobní zaměření a poznání toho kterého člověka, svorně věříme biblickému zjevení, že Bůh je jedním Bohem v trojici Osob. Třebaže se tedy učíme uctivě naslouchat svědectví lidí jinak věřících, chceme ve svém kázání a učení, v modlitbách, písních i službě nadále dosvědčovat svou víru v milujícího Otce, jeho Syna, kterého nám v Ježíši poslal, a v Ducha svatého, který s námi přebývá.
- Podobně jako křesťané v dějinách, ani my se úplně neshodujeme v porozumění Božího **stvořiteleského díla**. Svorně však na základě Bible věříme, že svět vznikl z dobrého Božího rozhodnutí, že Stvořitel svůj svět dodnes zachovává a spravuje a že ho jednou v Kristu mocí Ducha obnoví. Nevěříme naopak, že svět je pouze produkt slepých hmotných procesů, ale ani že je božský. Každý den užíváme vřdobytků vědeckého bádání; nevěříme však, že lidská moudrost je s to definitivně zodpovědět poslední otázky smyslu existence, otázky dobra a zla, smrti a spásy.
- Míváme rozdílné evangelizační důzazy a metody, různé teologické důzazy, např. v otázce Božího vyvolení aj. Svorně ale vyznáváme, že není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze něž bychom mohli být **spaseni**, než je jméno Ježíše, vtěleného, ukřižovaného a vzkříšeného, vyvýšeného Syna Božího. Spása je dar Boží slitovné lásky a přijímáme ji důvěrou v Boží zaslíbení. Nevěříme naopak, že spása je k mání i jinde než v Kristu, anebo

že jí člověk dosahuje svým morálním úsilím, mystickými prožitky či racionálním proniknutím Božích tajemství.

- Jakkoli se příběhy našeho **obrácení** i projevy naší zbožnosti mohu případ od případu lišit, v tradici svých otců svorně trváme na tom, že každý osobně je povolán, aby naslouchal evangeliu a srdcem věřil i ústy vyznával, že Ježíš je Pán. Věříme, že Boží Duch věje, kam chce a koná dílo evangelia. Proto naopak nevěříme, že důraz na osobní víru je pouze projevem módního individualismu, ale ani že obrácení ke Kristu se musí odehrát pouze podle jedné šablony.
- Forma a náplň bohoslužebných i dalších setkávání, stejně jako **sborového života** se u nás mohou sbor od sboru lišit; známe se k lokální svobodě liturgie a služby. Svorně však zachováváme, že křesťané se scházejí, aby společně uctívali a zvěštovali svého Pána, aby naslouchali Božímu slovu, aby se spolu modlili a sloužili sobě navzájem i potřebným, světu. Víme o problémech mezilidského soužití i v našich sborech, i na nás leží hanba hříchu, který v dějinách i dnes páchají křesťané či představitelé církevních institucí. Přesto nevěříme, že církev je přežitek, ani nepodporujeme sólové křesťanství.
- Třebaže se naše sbory mezi sebou liší ve způsobu, jakým vysluhují **svátosti**, a jednotliví služebníci mohou odlišně akcentovat, čím svátosti jsou, věříme svorně, že křest a večeři Páně odkázal církvi sám Kristus. Svátosti jsou nám zvěstováním a přivlastněním Ježíšovy smrti a vzkříšení, jsou Ježíšovým zaslíbením a darem, jsou naším vyznáním a díkem. Naopak nevěříme, že svátosti působí magicky bez ohledu na víru, ale ani že by se víra mohla bez nich obejít. Nepovažujeme se za majitele svátostí, a respektujeme křty vykonané v jiných křesťanských církvích; u Pánova stolu podobně praktikujeme ekumenickou pohostinnost.
- Typická je pro nás rozmanitost **křestní praxe**. Křtíme ponořením i politím či pokropením; křtíme věřící, kteří o křest žádají, a také děti členů, kteří své ratolesti ke křtu přinesou; křest je neopakovatelný, z vážných pastoračních důvodů však můžeme křtem posloužit i jednotlivcům dříve pokřtěným. Křest náleží Kristu; proto v těchto otázkách svorně trváme na svobodě svědomí a víry. Odmítáme naopak vylučovat druhé pro jejich odlišné přesvědčení.
- I tato vnitřní rozmanitost Církve bratrské nás povzbuzuje k **ekumenické otevřenosti**. Vyznáváme, že se potřebujeme učit od jiných křesťanských tradic. Ekumenickou spoluprací chceme světu dosvědčovat Boží lásku a jednotu Božího lidu. Za osobitý příspěvek Církve bratrské ekumeně se odvažujeme považovat mj. důraz na autoritu Bible, na osobní život víry, na aktivní členství v církvi, na evangelizaci a misii, zakládání sborů, na duchovní formaci dětí a mládeže, a také právě důraz na jednotu v různosti.

Děkujeme Kristu za dar jednoty i bohatství pestrých povolání, služeb, zkušeností. Vyznáváme, že si Božích darů ne vždy vážíme, že se prohřešujeme proti bližním i Bohu neláskou, pýchou, nesnášenlivostí. Prosíme Pána, aby nás zachovával ve své lásce a pravdě, v jednotě při vší rozmanitosti.